

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

GRUP HERMES

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Anna Maria Ribas (Gerència Comercial), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Isabel-Clara Simó

Vila-sacra

Estic fastiguejada; pitjor encara: sento fàstic. Recordo Companys entre barrots i sento la prepotència governant-me, més enllà dels meus desitjos. Veig l'espectacle grotesc de Rita Barberá i els pits inflats de sobergueria de dirigents imbècils.

A sobre, el que li ha passat a Marta Rovira, com a tantes dones, assaltades, humiliades i sentint-se desprotegides, senyal que encara vivim a les cavernes.

Sí, sento fàstic. I no vull ni sentir a parlar de la poètica com a substitució de la política.

Per tant parlaré d'un fet lluminós: el 10 de setembre, i per gentilesa de l'historiador Josep M. Figueres, em reclamen a Vila-sacra a fer el pregó de la Diada. El tracte és exquisit; l'Ajuntament m'honora amb uns volums interessants, i puc llegir, lluny de prejudicis, el llibre *Lluís Companys diputat per Sabadell*, del mateix Josep M. Figueres. Us el recomano, sobretot a

Si els catalans no haguéssim perdut la batalla de Muret, Vila-sacra potser seria la capital del món

aquells que sempre el comparaven, en detriment, amb l'"Avi" Macià.

Però per sobre de tot recupero un llibre mític fruit d'un discurs mític del poeta i escriptor Fages de Climent, tan oblidat fora de l'Empordà. El seu parlament, que fa tant goig de llegir, es titula: *Vila-sacra, capital del món*, un discurs que et deixa bocabadat, a partir de la premissa següent: què hauria passat si els catalans no haguéssim perdut la batalla de Muret?, amb la conclusió que Vila-sacra seria la capital del món, rètol amb què us rep el municipi a la seva entrada. Magnífic. I emocionant, per a mi, quan diu que Canigó tindria tiratges milionaris (Fages va col·laborar assíduament a la revista independentista). Socarró i enginyós, és autor d'un quartet sobre Figueres que fa: "Al carrer de Monturiol/ l'inventor del submarí, / jo i en Salvador Dalí, / tres genis, vam veure el sol". Ja a Figueres tasto el vi blanc més deliciós que he provat mai: Vinyes dels Aspres, de Cantallops. Que els déus beneixin aquests vinyataires, que tenen dret a ser també la capital del món; almenys del món del vi. Exquisit.

La punxa d'en Jap

Joan Antoni Poch

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

‘Enciclopèdia’ Salvat

El servei de publicacions de la Universitat de Barcelona acaba de treure *Diaris (1962-1968)* de Ricard Salvat. Un volum de més de cinc-centes pàgines de lletra atapeïda. Al pròleg n'annuncien nou més, fins a completar tots els apunts que Salvat va deixar escrits fins al 2009, l'any de seva mort. D'entrada, i després d'haver acabat la lectura del que ara se'ns presenta, em pregunto si hi ha algú més a Catalunya que hagi fet o faci un relat tan detallat de la vida i les experiències pròpies, del país i la seva gent. Si hi és, i si el resultat és publicable i tan interessant, ja me'n donaran notícies. Això no és un dietari. Això és l'enciclopèdia Salvat, i perdonin la broma. Salvat, que té vint-i-set anys quan comença la redacció dels diaris i ja és el director de l'Escola d'Art Dramàtic Adrià Gual i es troba en ple muntatge de *Primera història d'Esther*, parla de tot, i quan dic tot dic tot: d'ell, de la gent que coneix, de la situació política, dels viatges conspiratius i de formació –cap de plaer, encara que és sensible als paisatges que contempla–, de les obres de teatre i les pel·lícules que veu

“Acaba de sortir el primer volum, de deu, dels dietaris de Ricard Salvat

–de cada una, una crítica completa–, de la Caputxinada, de les inundacions del 62, del Maig del 68 intuït per ell el 1967, dels seus dubtes: si anar-se'n “nord enllà” o quedar-se, si ser escriptor o dramaturg...

He dit més d'un cop que considero Ricard Salvat el millor mestre que vaig tenir a la universitat i en general en tota la meva vida estudiantil. El que em va obrir el món. Em va ser per primer cop professor el 1971, i després cada any fins a completar la carrera. I encara el vaig seguir a la Universitat Catalana d'Estiu de Prada i en algunes aventures. Tot el Salvat de llavors es

troba en aquest llibre. Què dic: en el relat del primer any ja hi és condensat. Totes les seves dèries: Espriu, Brecht, Piscator, el Piccolo, Antonioni, Visconti –el de *Les nits blanques i Senso*–, Buñuel –que no sabia dirigir actors–, Pasolini, Goya, Lorca, Alberti, l'arquitectura, els aburguesats de la *Nouvelle vague*, la *pièce bien faite*, la quarta paret de Stanislavski, la dramàtúrgia “en el sentit alemany de la paraula”, el possibilisme... Jo el vaig conèixer uns anys més tard, quan començava a cultivar un caràcter una mica amarg, fruit de les bastonades i incomprendiments que rebia, dels “seus” i dels “altres”. Aquí és un jove il·lusinat, al principi una mica ingenu i sempre expectant, que les comença a rebre. Quan vaig acabar la universitat el vaig perdre. No del tot, perquè de tant en tant ens comunicàvem, però més que no hauria volgut. Molt al final ens vam acostar de nou. Em va fer un regal: una litografia de Cardona Torrandell “boniquíssima”, com diu ell de moltes coses. Com va evolucionar el mestre des de llavors fins a la mort? M'esperen nou volums per saber-ho